

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
2. december 2013

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-53/13 og C-80/13	Strojirny Prostějov m.fl. Er artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for anvendelsen af national lovgivning, som i tilfælde, hvor en virksomhed, der stiller arbejdstagere til rådighed for en anden virksomhed (leverandøren), har hjemsted på en anden medlemsstats område, pålægger den virksomhed, der benytter sig af arbejdstagerne, en pligt til at indeholde indkomstskat for disse arbejdstagere og betale den til statskassen, mens det er leverandøren, der har denne pligt, hvis leverandøren har hjemsted på Den Tjekkiske Republiks område?	Mundtlig forhandling	11.12.13
C-417/12 P	Danmark mod Kommissionen (Appel) "Hektarstøttesagen"	Mundtlig forhandling	12..12.13
C-456/12	O Sagen vedrører: 1) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF med hensyn til betingelserne for retten til ophold for en unionsborgers familiemedlemmer, der har statsborgerskab i et tredjeland, anvendes analogt, således som det var tilfældet i Domstolens dom i sag C-370/90, Surinder Singh, og i sag C-291/05, Eind, når en unionsborger vender tilbage til den stat, hvor den pågældende er statsborger, efter i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF samt som modtager af tjenester som omhandlet i artikel 56 TEUF, at have opholdt sig i en anden medlemsstat? 2) Hvis ja, er det da et krav, at unionsborgerens ophold i en anden medlemsstat har haft en vis	GA	12.12.13

	<p>mindstevarighed, for – ved unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, i hvilken den pågældende har statsborgerskab – at unionsborgerens familiemedlem, der er statsborgerskab i et tredjeland, har ret til ophold i denne stat? 3) Hvis ja, kan dette krav også opfyldes, såfremt der ikke er tale om et uafbrudt ophold, men ophold af en vis hyppighed såsom ugentlige ophold i weekenden eller regelmæssige besøg? 4) Fortabes den eventuelle ret for et familiemedlem, der er statsborger i et tredjeland, til ophold på grundlag af EU-retten som følge af den tid, der går fra unionsborgerens tilbagevenden til den medlemsstat, i hvilken den pågældende har statsborgerskab, til det tidspunkt, hvor familiemedlemmet, der er statsborger i et tredjeland, under omstændigheder som de i denne sag foreliggende, slutter sig til denne unionsborger i denne medlemsstat?</p>		
C-457/12	<p>S</p> <p>Sagen vedrører: 1) Sag nr. 201108230/1/V4: Kan en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, der bor i den medlemsstat, i hvilken han er statsborger, men som arbejder i en anden medlemsstat for en dér hjemmehørende arbejdsgiver, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende udlede en ret til ophold på grundlag af EU-retten? 2) Sag nr. 201007849/1/V2: Kan en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, der bor i den medlemsstat i hvilken han er statsborger, men som i forbindelse med sit arbejde for en i samme medlemsstat hjemmehørende arbejdsgiver rejser frem og tilbage til en anden medlemsstat, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende udlede en ret til ophold på grundlag af EU-retten?</p>	GA	12.12.13
C-464/12	<p>ATP PensionService</p> <p>Sagen vedrører: I. Skal artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag fortolkes således, at begrebet "investerings foreninger, således som disse er fastsat af medlemsstaterne" skal omfatte pensionskasser som de i hovedsagen omhandlede med følgende karakteristika, når medlemsstaten anerkender de i afsnit 2 i forelæggelseskendelsen angivne institutter som investeringsforeninger: a) afkastet til lønmodtageren (pensionskunden) afhænger af afkastet af pensionskassens investeringer, b) arbejdsgiveren skal ikke foretage supplerende indbetaling for at sikre pensionskunden et bestemt afkast, c) pensionskassen investerer kollektivt de opsparede midler ud fra et princip om risikospredning, d) den væsentligste del af indbetalingerne til pensionskassen beror på kollektive aftaler mellem arbejdsmarkedets organisationer, der repræsenterer de enkelte lønmodtagere og arbejdsgivere, og ikke på den enkelte lønmodtagers individuelle beslutning, e) den enkelte lønmodtager kan individuelt beslutte at foretage yderligere indbetalinger til pensionskassen, t) selvstændige erhvervsdrivende, arbejdsgivere og direktører kan vælge at indbetale pensionsbidrag til pensionskassen, g) en forud fastsat del af den kollektivt aftalte pensionsopsparing for lønmodtagerne anvendes til en livsvarig livrente, h) pensionskunderne afholder pensionskassens omkostninger, i) indbetalinger til pensionskassen er fradragsberettiget inden for visse beløbsmæssige grænser i henhold til national indkomstskatteordning, j) indbetalinger på en individuel pensionsordning, herunder på en pensionsordning oprettet i et pengeinstitut, hvor midlerne kan placeres i en investeringsforening, er fradragsberettiget i henhold til national indkomstskatteordning i samme omfang som under litra i), k) fradragsretten for indbetalinger under litra i) modsvares af beskatningen af udbetalinger, og l) de opsparede midler skal som</p>	GA	12.12.13

	<p>udgangspunkt udbetales efter pensionsalderens indtræden? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, fortolkes således, at begrebet "forvaltning" omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 3. Skal en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen, i forhold til sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, betragtes som en enkelt ydelse eller som flere særskilte ydelser, der skal vurderes selvstændigt? 4. Skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende betalinger eller overførsler omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 5. Hvis det fjerde spørgsmål besvares benægtende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende anbringelse af midler eller kontokurantkonti omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen?</p>		
C-84/12	<p>Koushkaki</p> <p>Sagen vedrører 1) Er det en betingelse for, at retten kan pålægge sagsøgte at meddele sagsøger et Schengenvisum, at retten i henhold til visumkodeksens artikel 21, stk. 1, finder det godtgjort, at sagsøger agter at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om, eller er det tilstrækkeligt, at retten efter en efterprøvelse i henhold til visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b), ikke på grundlag af særlige omstændigheder nærer begrundet tvivl om sagsøgerens hensigt om at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om? 2) Foreligger der i henhold til visumkodeksen et lovbundet krav på meddelelse af et Schengenvisum, når indrejsebetingelserne i navnlig visumkodeksens artikel 21, stk. 1, er opfyldt, og der ikke er grundlag for at nægte visum i henhold til visumkodeksens artikel 32, stk. 1? 3) Er visumkodeksen til hinder for en national lovgivning, i henhold til hvilken en udlænding i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 810/2009 kan meddeles et visum til transit gennem eller forventet ophold på Schengenstaternes område i op til tre måneder inden for en seks måneders periode fra sin første indrejse (Schengenvisum)?</p>	Dom	19.12.13
C-279/12	<p>Fish Legal et Shirley</p> <p>Sagen vedrører: Artikel 2, nr. 2), litra b), i direktiv 2003/4/EF: 1. Ved bedømmelsen af, om en fysisk eller juridisk person »udøver offentlige administrative funktioner i henhold til national ret«, er den gældende lov og analysen da en rent national en? 2. Hvis den ikke er, hvilke EU-retlige kriterier kan da eller kan da ikke anvendes til at afgøre, om: (i) de pågældende funktioner i det væsentlige er »offentlige administrative« funktioner (ii) national ret i det væsentlige overlader sådanne funktioner til den person? Artikel 2, nr. 2), litra c), i direktiv 2003/4/EF: 3. Hvad menes der med en person, »som er underlagt kontrol af et organ eller en person, der falder ind under litra a) eller b)«? Hvad er navnlig arten, udformningen og graden af den krævede kontrol, og hvilke kriterier kan eller kan ikke anvendes til at identificere en sådan kontrol? 4. Er en »statslig enhed« (i henhold til præmis 20 i dommen i sagen Foster mod British Gas plc (sag C-188/89)) nødvendigvis en person, der er omfattet af artikel 2, nr. 2), litra c)? Artikel 2, nr. 2), litra b) og c): 5. Når en person er omfattet af en af disse bestemmelser for så vidt angår nogle af hans funktioner, ansvar eller tjenesteydelser, er oplysningspligten på miljøområdet da begrænset til oplysninger, som er relevante for disse funktioner, ansvar eller tjenesteydelser, eller er den udstrakt til alle</p>	Dom	19.12.13

	miljøoplysninger, der indehaves med henblik på et hvilket som helst formål?		
C-427/12	<p>Europa- Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Artikel 80, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter annulleres for så vidt som den foreskriver vedtagelse af bestemmelser om gebyrer, der skal erlægges til Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA), ved en gennemførelsesretsakt som omhandlet i artikel 291 TEUF og ikke ved en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 290 TEUF. Virkningerne af den annullerede bestemmelse samt af enhver afgørelse, som bliver truffet på grundlag heraf, opretholdes, indtil en ny bestemmelse, der skal træde i stedet for den annullerede, træder i kraft inden for en rimelig tid — De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Subsidiært, for det tilfælde, at Domstolen måtte fastslå, at denne påstand om en delvis annulation ikke kan antages til realitetsbehandling: Den nævnte forordning annulleres i sin helhed. Virkningerne af den annullerede forordning samt af enhver afgørelse, som bliver truffet på grundlag heraf, opretholdes, indtil en ny lovgivning, der skal træde i stedet for den annullerede, træder i kraft inden for en rimelig tid. De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	GA	19.12.13

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-117/10	<p>Kommissionen mod Rådet</p> <p>Påstand: Rådets beslutning 2010/10/EF af 20. november 2009 om Republikken Polens myndigheders ydelse af statsstøtte til køb af landbrugsjord mellem den 1. januar 2010 og den 31. december 2013 annulleres. Ved at vedtage den anfægtede beslutning har Rådet ophævet Kommissionens beslutning, som følger af forslaget om passende foranstaltninger i punkt 196 i rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 og af Polens ubetingede tilslutning til forslaget, hvorefter Polen er forpligtet til at bringe en eksisterende støtteordning til køb af landbrugsjord til ophør senest den 31. december 2009. Under påberøbelse af at der foreligger særlige omstændigheder, har Rådet faktisk givet tilladelse til, at Polen opretholder denne ordning, indtil rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 udløber den 31. december 2013. De af Rådet fremførte omstændigheder som begrundelse for beslutningen er af indlysende grunde ikke usædvanlige omstændigheder af en sådan karakter, at de kan begrunde den truffede beslutning, og tager ikke hensyn til Kommissionens beslutning med hensyn til denne ordning.[...]</p>	Dom	04.12.13
C-118/10	<p>Kommissionen mod Rådet</p> <p>Påstand: Rådets afgørelse 2009/991/EU af 16. december 2009 om Republikken Letlands myndigheders ydelse af statsstøtte til køb af landbrugsjord mellem den 1. januar 2010 og den 31. december 2013 annulleres.</p> <p>Ved at vedtage den anfægtede afgørelse har Rådet ophævet Kommissionens beslutning, som følger af forslaget om passende foranstaltninger i punkt 196 i rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 og af Letlands ubetingede tilslutning til forslaget, hvorefter Letland er forpligtet til at bringe en eksisterende støtteordning til køb af</p>	Dom	04.12.13

	landbrugsjord til ophør senest den 31. december 2009. Under påberøelse af, at der foreligger særlige omstændigheder, har Rådet faktisk givet tilladelse til, at Letland opretholder denne ordning, indtil rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 udløber den 31. december 2013. De af Rådet fremførte omstændigheder som begrundelse for afgørelsen er af indlysende grunde ikke usædvanlige omstændigheder af en sådan karakter, at de kan begrunde den trufne afgørelse, og tager ikke hensyn til Kommissionens beslutning med hensyn til denne ordning.[...]		
C-121/10	<p>Kommissionen mod Rådet</p> <p>Påstand: Rådets afgørelse 2009/1017/EU af 22. december 2009 om Republikken Ungarns myndigheders ydelse af statsstøtte til køb af landbrugsjord mellem den 1. januar 2010 og den 31. december 2013 annulleres.</p> <p>Ved at vedtage den anfægtede afgørelse har Rådet ophævet Kommissionens beslutning, som følger af forslaget om passende foranstaltninger i punkt 196 i rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 og af Ungarns ubetingede tilslutning til forslaget, hvorved Ungarn er tvunget til at bringe to eksisterende støtteordninger til køb af landbrugsjord til ophør senest den 31. december 2009. Under påberøelse af at der foreligger særlige omstændigheder gav Rådet tilladelse til, at Ungarn opretholdt disse ordninger indtil rammebestemmelserne for landbrug fra 2007 udløb den 31. december 2013. De af Rådet fremførte omstændigheder som begrundelse for afgørelsen er af indlysende grunde ikke omstændigheder af en sådan karakter, at de kan begrunde den trufne afgørelse og tager ikke hensyn til Kommissionens beslutning med hensyn til denne ordning.</p>	Dom	04.12.13
C-159/12 - C-161/12	<p>Venturini m.fl. mod A.S.L. PAVIA (Agenzia sanitaria locale) REGIONE LOMBARDIA – DIPARTIMENTO CURE PRIMARIE U.O. FARMACEUTICA (département des soins primaires – unite hospitalière pharmaceutique) COMUNE DI BEREGUARDO (ville de Bereguardo) AGENZIA ITALIANA DEL FARMACO (agence italienne du médicament)</p> <p>Sagen vedrører: Er principperne om etableringsfrihed, forbud mod forskelsbehandling og om konkurrence i medfør af artikel 49 ff. TEUF til hinder for nationale bestemmelser, som dels hindrer en autoriseret farmaceut, der er medlem af den respektive sammenslutning, men som ikke er indehaver af en af fordelings-planen omfattet forretning, i at foretage detailsalg på sit håndkøbs-udsalg også af receptpligtige lægemidler på »hvid recept«, dvs. lægemidler uden tilskud fra den nationale sundhedsmyndighed, som derfor udelukkende betales af forbrugeren, dels hermed også på dette område fastsætter et forbud mod salg af bestemte kategorier af lægemidler og indfører kvoteregler vedrørende antallet af forretninger i landet?</p>	Dom	05.12.13
C-166/12	<p>Časta</p> <p>Sagen vedrører: 1. Hvordan skal begrebet »kapital, der repræsenterer [...] pensionsrettigheder« i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber, som ændret ved Rådets forordning nr. 723/2004 (herefter »tjenestemandsvedtægten«), forstås? Omfatter begrebet pensionsrettighedsniveauet fastsat både i form af den aktuarmæssige modværdi og i form af den fastsatte tilbagekøbsværdi som defineret i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten, således som fastsat inden ikrafttrædelsen af</p>	Dom	05.12.13

	<p>forordning nr. 723/2004, eller skal det identificeres med kun et af disse begreber, og hvis ikke, hvordan adskiller det sig da fra disse begreber? 2. Udelukker artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, som ændret ved Lissabontraktaten, anvendelsen af den metode til beregning af pensionsrettigheder, der er opstillet i § 105a, stk. 1, i lov nr. 155/1995 om pensionsforsikring og i administrativ bekendtgørelse nr. 587/2006 om detaljerede ordninger for gensidig overførsel af pensionsrettigheder i forbindelse med De Europæiske Fællesskabers pensionsordning? Er det i denne sammenhæng relevant, at denne beregningsmetode i en specifik sag medfører, at de pensionsrettigheder, der tilbydes overført til EU-pensionsordningen, ansættes til et niveau, som ikke engang udgør halvdelen af de bidrag, som en tjenestemand har betalt til den nationale pensionsordning? 3. Skal Domstolens dom af 16. december 2004, sag C-293/03, Gregorio My mod Office national des pensions (ONP), fortolkes således, at det personlige vurderingsgrundlag med henblik på beregningen af værdien af de pensionsrettigheder, der skal overføres til EU-pensionsordningen ved hjælp af en aktuarmæssig metode, som er afhængig af forsikringsperioden, også omfatter den periode, hvorunder EU-tjenestemanden forud for datoen for fremsættelse af anmodningen om overførsel af pensionsrettighederne allerede har deltaget i EU-pensionsordningen?</p>		
C-539/12	<p>Lock</p> <p>Sagen vedrører: 1.1 Såfremt (i) en arbejdstagers årsløn udgøres af en grundløn og en provision i henhold til en provisionsaftale; (ii) denne provision udbetales i forhold til omfanget af arbejdsgiverens realiserede salg og indgåede kontrakter som følge af arbejdstagerens udførte arbejde; (iii) provisionen er bagudbetalt, og provisionsbeløbet i en given referenceperiode varierer i forhold til værdien af det realiserede salg og indgåede kontrakter samt tidspunktet, hvor salget fandt sted; (iv) arbejdstageren under sine årlige ferieperioder ikke udfører noget arbejde, der kan give ham ret til denne til provision, og følgelig ikke optjener provision for sådanne perioder; (v) arbejdstageren i den lønperiode, hvori der indgår en årlig ferieperiode, har ret til grundløn og fortsat får udbetalt provision, som er optjent tidligere, og (vi) arbejdstagerens provisionsindtægt for hele året vil være lavere end den ville have været, hvis den pågældende ikke havde taget ferie, fordi han i ferieperioden ikke har udført noget arbejde, der giver ham ret til udbetaling af provision, kræves det da i henhold til artikel 7 i direktiv 93/104/EF, som ændret ved direktiv 2003/88/EF, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger for at sikre, at en arbejdstager i de årlige ferieperioder foruden sin grundløn får udbetalt provision svarende til den provision, arbejdstageren ville have optjent, hvis han ikke havde afholdt ferie? 1.2 Hvilke principper ligger til grund for besvarelsen af spørgsmål 1.1? 1.3 Såfremt spørgsmål 1.1 besvares bekræftende, hvilke eventuelle principper skal medlemsstaterne da anvende ved beregningen af det beløb, arbejdstageren skal have udbetalt med henvisning til den provision, som den pågældende ville eller kunne have optjent, hvis han ikke havde afholdt ferie?</p>	GA	05.12.13
C-561/12	<p>Nordecon et Ramboll Eesti</p> <p>Sagen vedrører: a) Skal artikel 30, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelsesktrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at en ordregivende myndighed kan føre forhandlinger med tilbudsgiverne om tilbud, som ikke svarer til de bindende krav, der er fastsat i kontraktens tekniske specifikationer? b)</p>	Dom	05.12.13

	<p>Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende: Skal artikel 30, stk. 2, i direktiv 2004/18 da fortolkes således, at en ordregivende myndighed under forhandlingerne efter tilbuddenes åbning kan ændre de bindende krav til de tekniske specifikationer, såfremt kontraktens genstand ikke ændres, og kravet om ligebehandling af alle tilbudsgivere respekteres? c) Såfremt spørgsmål b) besvares bekræftende: Skal artikel 30, stk. 2, i direktiv 2004/18 da fortolkes således, at en ordning, der udelukker en ændring af de bindende krav til de tekniske specifikationer under forhandlingerne efter tilbuddenes åbning, er i strid med denne bestemmelse? d) Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende: Skal artikel 30, stk. 2, i direktiv 2004/18 fortolkes således, at en ordregivende myndighed herefter ikke må indplacere et tilbud som det bedste, når dette tilbud ved afslutningen af forhandlingerne ikke er i overensstemmelse med de bindende krav i de tekniske specifikationer?</p>		
C-272/12 P	<p>Irland m.fl. mod Kommissionen (Appel) Påstand: Dom afsagt den 21. marts 2012 af Den Europæiske Unions Ret (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV og T-69/06 RENV, Irland m.fl. mod Kommissionen, ophæves. Sagerne hjemvises til Retten til fornyet behandling. Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.</p>	Dom	10.12.13
C-288/12	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn Påstand: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (1), idet Ungarn har fjernet den tilsynsførende for databeskyttelse fra sit embede i utide. Ungarn tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	GA	10.12.13
C-394/12	<p>Abdullahi Sagen vedrører: 1. Skal artikel 19 i forordning nr. 343/2003, sammenholdt med artikel 18 i forordning nr. 343/2003, fortolkes således, at en medlemsstat, der meddeler sit samtykke i henhold til disse bestemmelser, er den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning i henhold til artikel 16, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 343/2003, eller er den nationale prøvelsesinstans, hvis den under en klagesag efter artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 – uafhængigt af dette samtykke – når til den opfattelse, at en anden stat er ansvarlig i henhold til kapitel III i forordning nr. 343/2003 (også når der ikke er rettet en anmodning om overtagelse til denne stat, eller denne ikke meddeler sit samtykke), i henhold til EU-retten forpligtet til at fastslå denne anden medlemsstats ansvar som bindende for sagen om afgørelse vedrørende klagen? Findes der for så vidt en subjektiv ret for enhver asylansøger til at få sin asylansøgning behandlet af en bestemt medlemsstat, der er ansvarlig efter disse ansvarskriterier? 2. Skal artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 343/2003 fortolkes således, at den medlemsstat, hvori den første ulovlige indrejse fandt sted (»første medlemsstat«), skal anerkende sit ansvar for behandlingen af en asylansøgning fra en tredjelandstatsborger, når der foreligger følgende faktiske omstændigheder: En tredjelandstatsborger indrejser ulovligt fra et tredjeland i den pågældende første medlemsstat. Den pågældende tredjelandstatsborger indgiver ikke en asylansøgning i denne medlemsstat. Tredjelandstatsborgeren udrejser derefter til et tredjeland. Mindre end tre måneder senere indrejser den pågældende tredjelandstatsborger ulovligt fra et tredjeland i en anden EU-</p>	Dom	10.12.13

	<p>medlemsstat (»den anden medlemsstat«). Fra denne anden medlemsstat rejser den pågældende tredjelandsstatsborger straks direkte videre til en tredje medlemsstat og indgiver dér sin første asylansøgning. På dette tidspunkt er der forløbet mindre end 12 måneder fra den ulovlige indrejse i den første medlemsstat. 3. Skal der, uafhængigt af besvarelsen af spørgsmål 2, anlægges en anden bedømmelse af den medlemsstat, der er primært ansvarlig i henhold til forordning nr. 343/2003, når der ved den i spørgsmål 2 nævnte »første medlemsstat« er tale om en medlemsstat, hvor det er konstateret, at dets asylsystem udviser systemmæssige mangler, som svarer til de mangler, der er beskrevet i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21.1.2011, sag 30 696/09, M.S.S., uagtet Domstolens dom af 21.12.2012 i de forenede sager C-411/10 og C-493/10? Kan det f.eks. navnlig på forhånd lægges til grund, at et ophold i en sådan medlemsstat ikke er egnet til at udgøre sådanne faktiske omstændigheder, der kan begrunde ansvar i henhold til artikel 10 i forordning nr. 343/2003?</p>		
C-141/12 + C-372/12	<p>Y.S. mod Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel</p> <p>Sagen vedrører bl.a.: 1. Er de oplysninger, der optages i rapporten om den pågældende person, og som vedrører denne, personoplysninger som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 95/46/EF? 2. Er den juridiske analyse, der optages i rapporten, en personoplysning som omhandlet i den førnævnte bestemmelse? 3. Såfremt Domstolen bekræfter, at de ovennævnte oplysninger er personoplysninger, skal sagsbehandleren/myndigheden da også give indsigt i disse personoplysninger i henhold til artikel 12 i direktiv 95/46/EF og artikel 8, stk. 2, i grundrettighedscharteret? 4. Kan den pågældende person i denne sammenhæng også direkte påberåbe sig grundrettighedscharterets artikel 41, stk. 2, litra b), og i bekræftende fald, skal den heri indeholdte vending »under iagttagelse af legitime fortrolighedshensyn« da fortolkes således, at indsigt i rapporten kan afslås på dette grundlag? 5. Såfremt den pågældende person søger om indsigt i rapporten, skal sagsbehandleren/myndigheden da stille en kopi af dette dokument til rådighed for at opfylde kravet til aktindsigt?</p>	GA	12.12.13
C-241/12 – 242/12	<p>Shell Nederland m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal et parti diesel betegnes som affald som omhandlet i affaldsforordningen (den gamle og den nye) under følgende omstændigheder: a. partiet består af Ultra Light Sulphur Diesel, der uforsætligt er blevet opblandet med Methyl Tertiary Butyl Ether b. efter levering til køber viser det sig, at partiet – på grund af iblandingen – ikke svarer til de specifikationer, der er aftalt mellem køber og sælger (det er hermed »off-spec«) c. partiet tages – efter købers reklamation – tilbage af sælger i henhold til købekontrakten, og sælger refunder købsprisen d. sælger har til hensigt at bringe partiet – med eller uden iblanding af et andet produkt – tilbage på markedet? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: a. Er der et tidspunkt under de ovenfor nævnte faktiske omstændigheder, fra hvilket dette er tilfældet? b. Ændrer partiet status til ikke-affald på noget tidspunkt mellem afleveringen til køber og en ny iblanding ved sælger eller i sælgers navn, og hvis ja, på hvilket tidspunkt? 3. Har det for besvarelsen af spørgsmål 1 nogen betydning: a. om partiet på samme måde kunne bruges som brændstof som rent ULSD, men på grund af sit lavere flammepunkt ikke længere opfylder (sikkerheds)kravene b. om partiet på grund af den nye sammensætning ikke måtte oplagres af køber i henhold til en miljøtilladelse c. om køber ikke kunne bruge partiet til det formål, hvortil det var indkøbt, nemlig salg ved pumpen som dieselbrændstof d. om købers vilje til at genoverdrage partiet til sælger i henhold til købeaftalen var målrettet e.</p>	Dom	12.12.13

	<p>om sælgers vilje reelt var rettet mod at tage partiet tilbage med henblik på at forarbejde det ved iblanding og at bringe det tilbage på markedet f. om partiet kan genfremstilles i den originale tilstand eller som et produkt, der kan omsættes til en pris, der ligger tæt på markedsværdien af det oprindelige parti ULSD g. om genfremstillingen er en sædvanlig produktionsproces h. om markedsværdien af partiet i den tilstand, hvori det befandt sig på det tidspunkt, hvor sælger tog det tilbage, (så godt som) svarer til prisen på et produkt, der har de aftalte specifikationer i. om det tilbagetagne parti i den tilstand, hvori det befandt sig på det tidspunkt, hvor sælger tog det tilbage, kan sælges på markedet uden forarbejdning j. om handel med produkter som det omhandlede parti er normal, og om det inden for handelen er normalt ikke at betragte dette som handel med affald?</p>		
C-267/12	<p>Hay Sagen vedrører: Hvorvidt skal artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 fortolkes således, at en nationale lovgivers valg om at forbeholde indgåelsen af ægteskab for personer af forskelligt køn, kan udgøre et legitimt, hensigtsmæssigt og nødvendigt hensyn, der kan begrunde den indirekte forskelsbehandling, der følger af, at en kollektiv arbejdsaftale, der forbeholder en fordel på området for løn- og arbejdsvilkår for personer, der indgår ægteskab, nødvendigvis udelukker partnere af samme køn, der har indgået en civil socialpagt, fra at være omfattet af denne fordel?</p>	Dom	12.12.13
C-292/12	<p>Ragn-Sells Sagen vedrører: a) Skal artikel 106, stk. 1, jf. artikel 102, i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde samt de frie varebevægelser, etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat tillader, at en virksomhed, der driver et affaldsbehandlingsanlæg i et bestemt område, mod vederlag får eneret til forarbejdning af kommunalt affald, såfremt der i en omkreds af 260 km findes adskillige konkurrerende virksomheder, som ejer flere forskellige affaldsbehandlingsanlæg, der opfylder miljøkravene og anvender ligeværdige teknologier? b) Skal artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en medlemsstat betragter dels indsamling og transport af affald dels forarbejdning af affald som tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, men alligevel adskiller disse tjenesteydelser fra hinanden og hermed begrænser den fri konkurrence på markedet for affaldsbehandling? c) Kan anvendelsen af konkurrencereglerne i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde udelukkes under et offentligt udbud angående en koncession til indsamling og transport af affald, som indeholder den betingelse, at i det område, der er fastsat i koncessionsaftalen, får to virksomheder eneret til affaldsbehandling? d) Skal artikel 16, stk. 3, i Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 fortolkes således, at en medlemsstat under henvisning til nærhedsprincippet [org. s. 2] kan begrænse konkurrencen og tillade, at den virksomhed, der driver affaldsbehandlingsanlægget, og som ligger nærmest ved det område, hvor affaldet produceres, mod erlæggelse af et vederlag får eneret til behandling af affaldet, såfremt der i en omkreds af 260 km findes adskillige konkurrerende virksomheder, som ejer flere forskellige affaldsbehandlingsanlæg, der opfylder miljøkravene og anvender ligeværdige teknologier?</p>	Dom	12.12.13
C-293/12 og	<p>Seitlinger e.a. Sagen vedrører: 1) Er artikel 3-9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/24/EF af 15. marts 2006 om lagring af data genereret</p>	Dom	12.12.13

C-594/12	<p>eller behandlet i forbindelse med tilvejebringelse af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester eller elektroniske kommunikationsnet og om ændring af direktiv 2002/58/EF forenelig med artikel 7, 8 og 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? 2) 2.1. Skal der, set i lyset af forklaringerne til chartrets artikel 8, der i henhold til chartrets artikel 52, stk. 7, er udarbejdet som en vejledning ved fortolkningen af chartret, og som Verfassungsgerichtshof skal inddrage behørigt, tages samme hensyn til direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og forordning (EF) nr. 45/2001 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger som til betingelserne i chartrets artikel 8, stk. 2, og artikel 52, stk. 1, ved bedømmelsen af gyldigheden af indgreb? 2.2. Hvilket forhold er der mellem »EU-retten« som nævnt i chartrets artikel 52, stk. 3, sidste punktum, og de databeskyttelsesretlige direktiver? 2.3. Skal der henset til, at direktiv 95/46/EF og forordning (EF) 45/2001 indeholder betingelser og begrænsninger for udøvelse af den grundlæggende ret til databeskyttelse i henhold til chartret, ved fortolkning af chartrets artikel 8 tages hensyn til ændringer, der følger af nyere sekundærret? 2.4. Følger det af princippet om overholdelse af det højeste beskyttelsesniveau, som opstilles i chartrets artikel 53, når der henses til chartrets artikel 52, stk. 4, at grænserne for tilladte sekundærretlige indskrænkninger skal drages snævrere? 2.5. Kan der henset til chartrets artikel 52, stk. 3, præambelens stk. 5, og forklaringerne til artikel 7, hvorefter de rettigheder, der sikres i artikel 7, svarer til dem, der er sikret ved artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK), udledes synspunkter af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis om EMRK's artikel 8, som påvirker fortolkningen af chartrets artikel 8?</p>		
C-327/12	<p>Soa Nazionale Costruttori Sagen vedrører: Er de fællesskabsretlige principper på konkurrenceområdet og artikel 101, 102 og 106 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for anvendelsen af tariffærne fastsat i præsidentdekret nr. 34 af 25. januar 2000, og præsidentdekret nr. 207 af 5. oktober 2010 for attesteringsvirksomhed udført af attesteringsselskaber (SOA)?</p>	Dom	12.12.13
C-361/12	<p>Carratù Sagen vedrører: 1) Er det i strid med ligebehandlingsprincippet, at en bestemmelse i national ret, som ved gennemførelsen af direktiv 1999/70/EF foreskriver økonomiske følger, såfremt en ansættelseskontrakt opsiges ulovligt under dens udøvelse, når bestemmelsen om ophør er ugyldig, anderledes eller væsentligt lavere end i de ulovlige opsigelsestilfælde for udøvelse af aftalen i henhold til civilretlige bestemmelser, hvor en bestemmelse om ophør er ugyldig? 2) Er det i overensstemmelse med EU-retten, at en sanktions effektivitet inden for dens anvendelsesområde begunstiger den ulovligt handlende arbejdsgiver frem for den ulovligt behandlede arbejdstager, hvorved også sagsbehandlingens fysiologiske varighed direkte skader arbejdstageren til fordel for arbejdsgiveren, og at genoptagelsens virkning nedsættes proportionelt, ved at processens varighed øges, indtil den næsten annulleres? 3) Er det inden for EU-rettens anvendelsesområde i henhold til Nice-traktatens artikel 51, foreneligt med chartrets artikel 47 og artikel 6 EMRK, at processens varighed, også fysiologisk, er direkte til skade for arbejdstager til fordel for arbejdsgiver, og at genoptagelsens virkning nedsættes proportionelt, ved</p>	Dom	12.12.13

	<p>at processens varighed øges, indtil den næsten annulleres? 4) Omfatter begrebet ansættelsesvilkår i henhold til § 4 i direktiv 1999/70/EF også følgerne af den ulovlige afbrydelse af arbejdsforholdet, når der tages hensyn til artikel 3, stk. 3, litra c), i direktiv 2000/78/EF og artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/54/EF? 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er forskellen i de oprindeligt fastsatte følger i den nationale lovgivning for ulovlig afbrydelse af et tidsbestemt arbejdsforhold og et tidsbegrænset arbejdsforhold da berettigede i henhold til § 4? 6) Skal de almindelige principper i fællesskabsretten om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning, ligestilling af sagens parter, effektiv retsbeskyttelse og retten til en uafhængig domstolsprøvelse og mere generelt til en retfærdig rettergang, som garanteres ved EU-traktatens artikel 6, stk. 2, (som ændret ved Lissabontraktatens artikel 1, stk. 8, og som henviser til EU-traktatens artikel 46) – sammenholdt med artikel 6 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, underskrevet i Rom den 4. november 1950, og med artikel 46, 47 og artikel 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret i Nice den 7. december 2000, som gennemført ved Lissabontraktaten – fortolkes således, at principperne er til hinder for, at den italienske stat efter et betragteligt tidsrum (9 år) indfører en lovbestemmelse, som artikel 32, stk. 7, i lov nr. 183/10, der ændrer følgerne af de igangværende retssager, hvorved arbejdstager skades til fordel for arbejdsgiver, og hvis genoptagelsesvirkning nedsættes proportionelt, når processens varighed øges, indtil den næsten annulleres? 7) Såfremt EU-Domstolen ikke tillægger de nævnte principper en værdi som grundlæggende principper for Den Europæiske Unions retsorden, for at de finder horisontal og generaliseret anvendelse, og dermed finder, at kun en bestemmelse, nemlig artikel 32, stk. 5-7, i lov nr. 183/10 er i strid med forpligtelserne i henhold til direktiv 199/70/EF og Nicecharteret, skal et selskab, som søgte, der har de kendetegn, der er anført i præmis 55-61 [i denne forelæggelseskendelse], da anses for et statsligt organ, hvorved EU-retten, og navnlig § 4 i direktiv 199/70/EF og Nicecharteret, finder direkte, opadgående vertikal anvendelse?</p>		
C-362/12	<p>Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation</p> <p>Sagen vedrører: Når en skattepligtig person efter lovgivningen i en medlemsstat kan vælge mellem to alternative søgsmålsgrunde med henblik på at kræve tilbagebetaling af skatter, der er opkrævet i strid med artikel 49 TEUF og 63 TEUF, og en af disse søgsmålsgrunde er omfattet af en længere forældelsesfrist, er det så foreneligt med effektivitets- og retssikkerhedsprincippet og princippet om den berettigede forventning, at denne medlemsstat uden varsel vedtager en lovgivning, som forkorter den længere forældelsesfrist med tilbagevirkende kraft til den dato, hvor den foreslåede nye lovgivning blev bekendtgjort offentligt? 2. Har det betydning for svaret på det første spørgsmål, at muligheden for efter national ret at påberåbe sig den søgsmålsgrund, der er omfattet af den længere forældelsesfrist, på det tidspunkt, hvor den skattepligtige indgav sit krav med støtte i denne søgsmålsgrund, kun var blevet anerkendt i) for nylig og ii) af en lavere retsinstans og først senere blev endeligt bekræftet af den højeste domstolsmyndighed?</p>	Dom	12.12.13
C-443/12	<p>Actavis Group et Actavis</p> <p>Sagen vedrører: 1. Hvilke kriterier afgør, om »produktet er beskyttet ved et grundpatent, der er i kraft« i henhold til artikel 3, litra a), i forordning</p>	Dom	12.12.13

	nr. 469/2009/EF (herefter »forordningen«)? 2. Såfremt flere produkter er beskyttet ved et grundpatent, der er i kraft, er forordningen og navnlig artikel 3, litra c), da til hinder for, at der kan udstedes et certifikat for hvert af de beskyttede produkter til patenthaveren?		
C-464/12	<p>ATP PensionService</p> <p>Sagen vedrører: I. Skal artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, Rådets sjette direktiv 77/388/ÆOF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag fortolkes således, at begrebet "investerings foreninger, således som disse er fastsat af medlemsstaterne" skal omfatte pensionskasser som de i hovedsagen omhandlede med følgende karakteristika, når medlemsstaten anerkender de i afsnit 2 i forelæggelseskendelsen angivne institutter som investeringsforeninger: a) afkastet til lønmodtageren (pensionskunden) afhænger af afkastet af pensionskassens investeringer, b) arbejdsgiveren skal ikke foretage supplerende indbetaling for at sikre pensionskunden et bestemt afkast, c) pensionskassen investerer kollektivt de opsparede midler ud fra et princip om risikospredning, d) den væsentligste del af indbetalingerne til pensionskassen beror på kollektive aftaler mellem arbejdsmarkedets organisationer, der repræsenterer de enkelte lønmodtagere og arbejdsgivere, og ikke på den enkelte lønmodtagers individuelle beslutning, e) den enkelte lønmodtager kan individuelt beslutte at foretage yderligere indbetalinger til pensionskassen, t) selvstændige erhvervsdrivende, arbejdsgivere og direktører kan vælge at indbetale pensionsbidrag til pensionskassen, g) en forud fastsat del af den kollektivt aftalte pensionsopsparing for lønmodtagerne anvendes til en livsvarig livrente, h) pensionskunderne afholder pensionskassens omkostninger, i) indbetalinger til pensionskassen er fradragsberettiget inden for visse beløbsmæssige grænser i henhold til national indkomstskatteret, j) indbetalinger på en individuel pensionsordning, herunder på en pensionsordning oprettet i et pengeinstitut, hvor midlerne kan placeres i en investeringsforening, er fradragsberettiget i henhold til national indkomstskatteret i samme omfang som under litra i), k) fradragsretten for indbetalinger under litra i) modsvares af beskattningen af udbetalinger, og l) de opsparede midler skal som udgangspunkt udbetales efter pensionsalderens indtræden? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6, fortolkes således, at begrebet "forvaltning" omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 3. Skal en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen, i forhold til sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, betragtes som en enkelt ydelse eller som flere særskilte ydelser, der skal vurderes selvstændigt? 4. Skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende betalinger eller overførsler omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen? 5. Hvis det fjerde spørgsmål besvares benægtende, skal sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3, fortolkes således, at den i bestemmelsen fastsatte fritagelse for moms for transaktioner vedrørende anbringelse af midler eller kontokurantkonti omfatter en levering som den i hovedsagen omhandlede vedrørende pensionsbetalinger, jf. afsnit 1.2 i forelæggelseskendelsen?</p>	GA	12.12.13
C-484/12	<p>Georgetown University</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 469/2009 af 6. maj 2009 om det supplerende beskyttelsescertifikat</p>	Dom	12.12.13

	<p>for lægemidler, navnlig forordningens artikel 3, litra c), i tilfælde af, at et gyldigt grundpatent beskytter flere produkter, til hinder for at der udstedes et certifikat for hvert enkelt af de beskyttede produkter til indehaveren af grundpatentet? 2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares bekræftende: Hvordan skal artikel 3, litra c), i forordning nr. 469/2009 fortolkes i tilfælde af, at et gyldigt grundpatent beskytter flere produkter, og der på det tidspunkt, hvor der blev ansøgt om et certifikat for ét af de ved grundpatentet beskyttede produkter (produkt A), ganske vist endnu ikke var udstedt nogen certifikater for andre af grundpatentet beskyttede produkter (produkt B, C), men der på grundlag af ansøgninger vedrørende disse andre produkter (produkt B, C) er blevet udstedt certifikater, inden der er truffet afgørelse om ansøgningen vedrørende certifikat for førstnævnte produkt (produkt A)? 3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 2, om ansøgningen vedrørende ét af de ved grundpatentet beskyttede produkter (produkt A) indgives samme dag som ansøgningerne vedrørende andre ved samme grundpatent beskyttede produkter (produkt B, C)? 4. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares bekræftende: Kan der udstedes certifikat for et ved et gyldigt grundpatent beskyttet produkt, hvis der allerede inden er blevet udstedt et certifikat for et andet ved samme grundpatent beskyttet produkt, men ansøgeren giver afkald på sidstnævnte certifikat for at kunne opnå et nyt certifikat på grundlag af samme grundpatent? 5. Såfremt det ved besvarelsen af spørgsmål 4 har betydning, om afkaldet har tilbagevirkende kraft: Skal spørgsmålet om et afkalds tilbagevirkende kraft afgøres på grundlag af artikel 14, litra b), i forordning nr. 469/2009 eller national ret? Såfremt spørgsmålet om et afkalds tilbagevirkende kraft skal afgøres på grundlag af artikel 14, litra b), i forordning nr. 469/2009, skal denne bestemmelse da fortolkes således, at et afkald har tilbagevirkende kraft?</p>		
C-493/12	<p>Eli Lilly and Company</p> <p>Sagen vedrører: Fortolkningen af forordning (EF) nr. 469/2009 artikel 3, litra a) a) Hvilke kriterier skal anvendes for at afgøre, om »produktet er beskyttet ved et grundpatent, der er i kraft« i henhold til artikel 3, litra a), i forordning nr. 469/2009/EF (herefter »forordningen«)? b) Gælder der andre kriterier, såfremt produktet ikke er et kombinationsprodukt, og i bekræftende fald hvilke? c) Er det i tilfælde af, at der gøres krav på et antistof eller en klasse af antistoffer, tilstrækkeligt, at antistoffet eller antistofferne er defineret i forhold til deres bindeevne i forhold til et målprotein eller er det nødvendigt at give en strukturmæssig definition på antistoffet eller antistofferne, og i bekræftende fald i hvilken grad?</p>	Dom	12.12.13
C-507/12	<p>Saint Prix</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal den opholdsret, som en »arbejdstager« tildes i unionsborgerdirektivets artikel 7, fortolkes således, at den kun finder anvendelse på dem (i), der er i et eksisterende ansættelsesforhold, (ii) der (i det mindste under visse omstændigheder) er arbejdssøgende, eller (iii) som er omfattet af udvidelserne i artikel 7, stk. 3, eller skal denne artikel fortolkes således, at den ikke udelukker anerkendelse af yderligere personer, der forbliver »arbejdstagere«, med henblik herpå? 2. (i) Hvis det sidstnævnte er tilfældet, finder den da anvendelse på en kvinde, som af rimelige grunde holder op med at arbejde eller med at søge arbejde på grund af fysiske begrænsninger i forbindelse med en graviditets sene stadier (og eftervirkningerne af en fødsel)? (ii) Hvis dette er tilfældet, er hun da berettiget til fordelene efter den nationale rets definition af, hvornår det er rimeligt for hende at gøre dette?</p>	GA	12.12.13
C-523/12	<p>Dirextra Alta Formazione</p>	Dom	12.12.13

	<p>Sagen vedrører: Er artikel 56 ff. og 101 ff. (tidligere artikel 49 EF ff. og 81 EF ff.) samt artikel 107 ff. i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i den siden den 1.12.2009 gældende affattelse), konkurrenceprincippet, proportionalitetsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling og ligebehandlingsprincippet, som kan udledes af de ovennævnte bestemmelser, artikel 9 og 10 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, [org. s. 16], artikel 2 i konventionens tillægsprotokol samt artikel 11 og 14 i chartret om grundlæggende rettigheder, til hinder for en bestemmelse (såsom artikel 2, stk. 3 i Pugliens regionallov nr. 12/2009), der på regionalt plan indfører begrænsninger for adgangen til markedet for visse tjenesteydelser med det formål at højne det lokale uddannelsesniveau (udbydelse af postgraduate masteruddannelser), idet denne adgang afhænger af opfyldelsen af et enkelt krav, som vælges og fastsættes på en vilkårlig måde (et vist antal timer i et for langt tidsrum, som er fastlagt på ubegrundet vis) i forhold til formålet med fællesskabsforanstaltningen (højnelse af uddannelseskvaliteten og således valg af aktører med egnede kvalifikationer), og som ikke tager højde for den reelle varighed af den pågældende tjenesteydelse?</p>		
T-58/12	<p>Nabipour m.fl. mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 319 af 2.12.2011, s. 71), og Rådets gennemførelses-forordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 319 af 2.12.2011, s. 11) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgerne. Det fastslås, at der ikke gælder noget indrejseforbud for nogen af sagsøgerne. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	12.12.13
C-202/12	<p>Innoweb BV mod Wegener ICT Media BV, m.fl. Sagen vedrører bl.a.: Skal artikel 7, stk. 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/9/EF af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser, fortolkes således, at der er tale om genanvendelse (tilgængelig-gørelse) af hele eller en væsentlig del af indholdet, vurderet kvalitativt eller kvantitativt, af en database, som udbydes (online) via et websted, såfremt en tredjemand via en af ham udbudt dedicated metasøgemaskine giver almenheden mulighed for at gennemsøge hele indholdet af denne database eller en væsentlig del heraf i »realtime« ved at udføre en »oversat« søgeordre fra en bruger på søgemekanismen på det websted, på hvilket databasen udbydes?</p>	Dom	19.12.13
C-279/12	<p>Fish Legal et Shirley Sagen vedrører: Artikel 2, nr. 2), litra b), i direktiv 2003/4/EF: 1. Ved bedømmelsen af, om en fysisk eller juridisk person »udøver offentlige administrative funktioner i henhold til national ret«, er den gældende lov og analysen da en rent national en? 2. Hvis den ikke er, hvilke EU-retlige kriterier kan da eller kan da ikke anvendes til at afgøre, om: (i) de pågældende funktioner i det væsentlige er »offentlige administrative« funktioner (ii) national ret i det væsentlige overlader sådanne funktioner til den person? Artikel 2, nr. 2), litra c), i direktiv 2003/4/EF: 3. Hvad menes der med en person, »som er underlagt kontrol af et organ eller en person, der falder ind under litra a) eller b)«? Hvad er navnlig arten, udformningen og graden af den krævede kontrol, og hvilke kriterier kan eller kan ikke anvendes til at identificere en sådan kontrol? 4. Er en »statslig enhed« (i henhold til præmis 20 i dommen i sagen Foster mod British Gas plc (sag C-188/89)) nødvendigvis en person, der er omfattet af artikel 2, nr. 2), litra c)? Artikel 2, nr. 2), litra b) og c): 5. Når en</p>	Dom	19.12.13

	person er omfattet af en af disse bestemmelser for så vidt angår nogle af hans funktioner, ansvar eller tjenesteydelser, er oplysningspligten på miljøområdet da begrænset til oplysninger, som er relevante for disse funktioner, ansvar eller tjenesteydelser, eller er den udstrakt til alle miljøoplysninger, der indehaves med henblik på et hvilket som helst formål?		
C-281/11	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstand: Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/41/EF af 6. maj 2009 om indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer, idet den ikke har gennemført eller korrekt gennemført artikel 2, litra a), b), d), e) og f), artikel 3, stk. 3, artikel 4, stk. 3, artikel 6-8, artikel 9, stk. 1, artikel 9, stk. 2, litra a), artikel 10, stk. 3 og 4, artikel 18, stk. 1, andet afsnit, artikel 18, stk. 3 og 4, samt bilag V, del A, fjerde led, del B, første led, og del C, første led, til det nævnte direktiv. Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	19.12.13
C-435/12	<p>ACI Adam e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 2, litra b), – alene eller i forbindelse med dets artikel 5, stk. 5, – fortolkes således, at den der omhandlede indskrænkning [org. s. 23] af ophavsretten gælder for reproduktioner, der opfylder de krav, der omhandles i bestemmelsen, uden hensyn til om de eksemplarer af det værk, som reproduktionerne er fremstillet af, er erhvervet retmæssigt – dvs. uden krænkelse af den berettigedes ophavsrettigheder – af den pågældende fysiske person, eller gælder indskrænkningen kun for reproduktioner, som er fremstillet af eksemplarer, som den pågældende person har erhvervet uden krænkelse af ophavsretten? 2. a. Såfremt besvarelsen af spørgsmål 1 lyder som anført i slutningen af spørgsmålet, kan anvendelsen af »tretrinsprøvelsen« i ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 5, da give anledning til at udvide anvendelsesområdet for indskrænkningen i henhold til artikel 5, stk. 2, eller kan anvendelsen kun føre til, at indskrænkningens rækkevidde begrænses? 2. b. Såfremt besvarelsen af spørgsmål 1 lyder som anført i slutningen af spørgsmålet, er det da i strid med ophavsretsdirektivets artikel 5 eller med andre EU-retlige regler, såfremt det af en regel i national ret følger, at der skal ydes en rimelig kompensation for reproduktioner, som en fysisk person har fremstillet til privat brug uden noget direkte eller indirekte kommercielt formål, uden hensyn til om fremstillingen af reproduktionerne er tilladt i henhold til ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 2, og uden at denne regel krænker rettighedshaverens forbudsret og dennes ret til skadeserstatning? Er det i lyset af »tretrinsprøvelsen« i ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 5, af betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at der (endnu) ikke er tekniske midler til rådighed til at forhindre privatkopiering uden tilladelse? 3. Finder håndhævelsesdirektivet anvendelse på en tvist som den foreliggende, i hvilken – efter at en medlemsstat i medfør af ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 2, litra b), har forpligtet fabrikanter og importører af medier, der er egnet og bestemt til reproduktion af værker, til at indbetale den rimelige kompensation, der omhandles i bestemmelsen, til en organisation, som denne medlemsstat har udpeget til at indkræve og fordele kompensationen – de til betaling forpligtede personer har nedlagt påstand om, at retten tilpligter den omhandlede organisation, der har taget til genmæle, at anerkende visse omstridte omstændigheder, der har betydning for fastsættelsen af den [org. s. 25] rimelige kompensation?</p>	GA	19.12.13
C-452/12	NIPPONKOA Insurance	Dom	19.12.13

	<p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 71 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område til hinder for en rent autonom fortolkning af en konvention, eller skal der ved anvendelsen af sådanne konventioner tillige tages hensyn til forordningens formål og hensyn? 2. Er artikel 71 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område til hinder for en fortolkning af en konvention, hvorefter et anerkendelses-søgsmaal, der er blevet afgjort i en medlemsstat, ikke er til hinder for et fuldbyrdelsessøgsmaal, der senere er blevet anlagt i en anden medlemsstat, for så vidt som konventionen herved giver mulighed for en fortolkning i overensstemmelse med forordningens artikel 27?</p>		
C-515/12	<p>„4finance“</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal nr. 14) i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 [org. s. 7] fortolkes således, at den omstændighed, at der etableres, drives eller promoveres en salgsfremmende pyramideordning, alene anses for handelspraksis, som under alle omstændigheder er vildledende, når forbrugeren skal erlægge et vederlag for til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt for hovedsagelig at have introduceret andre forbrugere for ordningen og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter? 2) Hvis det er nødvendigt, at forbrugeren erlægger et vederlag for retten til at modtage en kompensation, har størrelsen af det vederlag, der erlægges af forbrugeren mod til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt for hovedsagelig at have introduceret andre forbrugere for ordningen og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter, da en indvirkning på kvalificeringen af den salgsfremmende pyramideordning som vildledende handelspraksis som omhandlet i punkt 14) i bilag I til direktivet? Kan vederlag, der erlægges af forbrugerne, som er af et rent symbolsk beløb og betales med henblik på at identificere forbrugerne, anses for et vederlag mod til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt som omhandlet i nr. 14) i bilag I til direktivet? 3) Skal nr. 14) i bilag I til direktivet fortolkes således, at det kun har betydning for, at en salgsfremmende pyramideordning anses for vildledende handelspraksis, at kompensationen betales til en allerede registreret forbruger for hovedsagelig den omstændighed, at den pågældende har introduceret andre forbrugere for ordningen, og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter, eller har det omfang, hvori den kompensation, der betales til deltagerne i ordningen for at have introduceret nye forbrugere, er finansieret af bidragene fra de nye medlemmer, ligeledes betydning? Skal den kompensation, der betales til allerede registrerede deltagere i den salgsfremmende pyramideordning i den foreliggende sag, finansieres fuldt ud eller for den overvejende del af bidragene fra de nye medlemmer, der er indtrådt i ordningen?</p>	GA	19.12.13